

Tancat a l'Alter

per *Vicent Andrés Estellés*

I

Ningú no sap, ni tampoc jo no ho sé,
com ni per què ocorren fets semblants.
Foscots amants, adeleradament,
amb rams de vent i pensament florit,
creuen la nit com guiats per estel.
Cor sense fel, pou fondo, dia clar!
Van per la mar i els orienta un foc.
L'amor vol toc, i el vol molt prestament.

Foc imminent de profitós delit!
Tota la nit, ah regne d'unes mans,
van molt humans arran l'ombra del mur.
Tacte insegur de la indòmita aspror:
els creix l'amor des dels dits fins al braç!
Sols en l'abraç culminarà conjunt.
Tenen a punt, com solien, el cor.
Secreta por, sinó espant, com un ram.

És com un bram que recorre la nit.
Ah fosc delit i l'ardent mot romput!
Jau llarg i mut i és encara innocent.
Oh adolescent. Per sempre amant, amant,
aquest instant d'exclamat estupor.
Més que l'amor, el fulgor breu d'un peix.
Sols en un feix o bé unanimitat
han consagrat un designe, un afany.

Volen fer dany per un secret instint
que els mou sovint i els fa actuar la dent.
Mes l'amant sent, en l'arrap o en el mos,
propici el cos que és amic i enemic.
Si com amic el sabia tractar,
l'amor, avar, per temptar el refús,
ara en fa ús més de la dent que el bes.
Com sense pes, coneix l'amor, el guany.

Com torsimany que enmig la nit, la mar,
no sap callar el que endevina o sent,
del fet present traurà conclusió:
la passió és breu i intens estat.
Diran: pecat!, aquells que no han sentit
el fosc delit per la gola pujar.
Sols en l'amar hom troba plenitud!
I sense ajut el més alt pot guaitar.

II

Com la remor d'aquest mar, que de nit
arriba al llit on encara ets despert,
a tu t'ha omplert el cervell i t'ha atret.
Fulgor secret que a ningú no diràs!
No dormiràs. «Per quin cau o forat
te n'has anat?» Perseverava el mar.
Te'n vols anar i t'agafa el cabell.
Així com cell qui en la mar té maysó.

«Fosca raó, foscos boscos, fosc verd.
El fil no es perd. Oh agulla en el paller!
Fondo plaer, ah del cos innocent.
Incandescent, enemic, palpitant.
Oh molt amant. Visc l'aventura, el risc!
Visc i no visc. Ara contemple el nu.
Em busque en tu o em destruesc. Combat.
La soledat em serà el darrer guany».

El guany o el dany. L'averany. Qui ho pot dir?
«No vull perir i em moriré de fred.
Un ganivet em creua els ulls, mortal».
Res no és igual. Segueix el mar, la nit.
«No té sentit. Clouré els ulls. Callaré.
No et trobaré, sentiment d'una mort!»
Com quan del port s'allunyava la nau
cercant la pau a l'alta mar foscant...

III

«Com a la nit alta llum d'uns estels.
O tels o vels. Més endins, mar endins.
No hi ha confins. Vastedat. Sempre més.
I després res. La remor de la mar.
Com alenar a la sorra, caigut.
Mai decebut, mai vençut, menyspreat.
M'han destrossat! Ho sabien ben bé.
I qui et reté amb un tros de cordell?»

L'os i la pell. Aquest foc dintre l'os.
Bé encara clos! Ara em cremen els ulls.
Com per esculls aniries en va.
Qui et guarirà la gran dolor que sents?
Quins, fraudulents, amb un breu mot cortès?
Oh i aquest pes. No em destruïu! Deixeu/
créixer la veu, el fil de foc que em diu,
Oh, destruïu, destruïu, destruïu...!»

IV

Lluna de maig, beneficia el faig?
Oh i aquest raig! Ah sequedat del món.
És molt pregon, molt secret, el delit.
Hauràs escrit noms de boira al cristall.
En cap mirall, en cap calaix ocult.
No et torna el bult, ah cos, que has estimat.
Qui t'ha deixat en aquest lloc on ets?
Oh ganivets, crueltat d'un acer!

El món sencer, amor meu, aquest lloc,
l'enorme roc que de sobte ha caigut!
Així ha abatut, no el teu pit, una flor.
Ull sense por, veus el dia inclement.
Ah curs creixent de proes i galfins!
Pengen jardins, pengem dies de nou.
Un enrenou insistit de la mar.
Vèiem el far. Ens tornem a estimar.

V

Ni amor ni seny que vers un cos t'empeny!
 Semblant al lleny que l'oceà s'enduu,
 em duu vers tu, a deshora, un anhel.
 Lluu, alt, l'estel i encara és ben de nit.
 Jeies al llit i molt fosc he arribat.
 Molt t'he mirat, amb ull i cor amant.
 Com arribant d'una mar lentament,
 ah tu innocent, et despertes i et sent.

VI

No puc ja més! Car et sabies pres
del do d'un bes del tot inesperat.
Cos que has amat! Ara puja l'enyor,
Sols un pudor, implacable, t'ha atret.
Per aquest fet o per aquest debat,
hi haurà combat o bé secret afany.
El desengany no t'ha de valer res.
Perdura el bes del qual t'has sentit pres.

VII

Amb pas furtiu, remuntàvem el riu.
Oh amor esquiü, amor d'ulls i de dents
fosforescents en la més negra nit!
Ah nom no dit! A ningú no el diràs.
Arribaràs i pujaràs a l'hort.
Amor de mort, amor de llarg anhel!
Amb tot el cel durament expectant,
amant, amant, i entre les dents un bri.

Vindràs a mi, que t'estava esperant.
No hi haurà cant ni hi haurà rossinyol.
Sols l'amant, sol de la nit al matí!
T'espere ací, ocult entre els llozers.
Foscos plaers, ah cos, coneixeràs.
Arribaràs com m'estava promès!
Dessota el bes et sentiràs morir.
Qui pot guarir aquest dany que ara sent?

Oh adolescent, ah tu, delit suprem!
Calla i no tem la teua joventut.
Un fosc traüt creixia nit amunt.
Oh amor conjunt, oh afany no departit!
Tota la nit, riu amunt, sempre al ras.
D'on véns, on vas? Sols em guia un amor,
tot l'esplendor que hi havia secret.
Oh cos, ah esplet, oh sol ara complet!

VIII

Res no és obscè, tot és vàlid i ve
un secret bé que així ens feia insistir!
«No vull morir, i sé que em moriré.
L'amor em ve com un riu inclement.
Sóc innocent i aquest riu se m'enduu!
No em deixes tu! Destrueix, destrueix!
Pren-me com feix. Ah, no em deixes anar!
Oh tanta mar. Destrueix! Fosques mans.
Molt més humans, més amants. Em reté
delit que em ve des d'aquest bes obscè».

IX

Com navegant, ara tornava amant.
Oh amor constant, ara arribava a tu,
oh illa, oh nu a l'herba recolzat!
Molt he esperat, amor, aquest moment.
L'herba no sent el teu dolcíssim pes.
Semblant un bes, com un càndid ruixim.
Arriba al cim, feroç, un sentiment.
Cos innocent de fulles i forment!...

X

Amor de mort, ai amor, fondo acord.
Ignore el nord. Navegàvem perduts!
Amants, goluts, més que amants, més que amants!
Oh navegants. Ai amor, vine prest!
No era obscè el gest. Tot valia. Tot val.
Monumental el delit, aquest cos!
Oh ja res clos, tot proclamat, obert.
Em trobe, em perd, fosca nit, laberint!
Ah destruint, destruint molt tenaç!
Cos meu, on vas? Moriràs, moriràs.

XI

Amor de mort. Ah mort sense conhort!
Lluna de l'hort. Com llua l'estany!
Molt caut parany, secretíssim delit.
Lloc de la nit. Clara llum d'un estel.
Estel i cel perduts a poc a poc.
Oh i aquest foc lentament penetrant.
Molt més que amant, ah molt més, oh molt més.
Et romp el bes, la càlida humitat.
T'ha penetrat el plaer que et sosté.
Res no és obscè i tan sols compta el bé!

XII

Obscens com mai. Destrueix! Dins l'espai
tan sols d'un ai, tot l'amor, tot l'horror,
tot l'esplendor i el fulgor declarat!
Llavi aplicat, insistit, repetit.
Oh més, més nit! Sols pupil·les i dents.
Boscos creixents. Pugen hores fulgents!

VICENT ANDRÉS PASTRELLS

Santa Ponça, Mallorca
Juny de 1968

XIII

En una nit, una lluna, has florit.
Et mire al llit, oh nua, oh sense pes.
Et deixes un bes en un lloc de la pell.
Tempte un turmell. No caigut o abatut:
cos absolut, ah plenitud, flotant.
Com navegant que agrait mira el mar,
mire passar el teu cos successiu,
semblant un riu, un instant d'esplendor.
Amor, amor! Et deixaré entre uns pèls,
ja sense vels, amb dolor, sols un bes.
Sents el dolç pes com jo em sabia pres.

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

*Santa Ponça, Mallorca
Estiu de 1968*